

Predikan i Bolmsö kyrka 2025

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

Malaki 3:1-4

1 Tim 6:13-16

Luk 2:22-40

Ps: 479, 37, 478:4-6, 744

Carl Gustav Jung, som var en samtida psykiater med Sigmund Freud, han lanserade teorin om arketyper. Arketyper är, enligt Jung, kollektiva minnen som är inbyggda i oss som individer och är helt oberoende av kultur, religion eller vilken tid vi lever i. Arketyperna hittar vi i folksägner, legender eller religiösa myter av olika slag. Väldigt många berättelser har ju återkommande teman oavsett var i världen de kommer ifrån. Exempel på arketyper är hjälten, fadersgestalten, urmodern eller jungfrun.

Jag vet inte om Jungs teori var riktig – men jag tänker ändå att vi kan tala om ett kollektivt minne bland oss. Ett minne som är något mer än våra individuella minnen. När vi tänker på vårt minne så tänker vi det vanligtvis det som en hårddisk där vi lagrar saker som vi är med om och samlar kunskap som vi övat in. Ofta kanske vi beklagar oss över att vårt minne visserligen är bra men kort.

Men kollektiva minnen är något annat, det går djupare och hänger inte på enskilda individer. Ett minne som kan vara dolt under många lager men som ändå finns där.

Ett sådant kollektivt minne är minnet av det förlorade paradiset. Som skapade av Gud så bär vi på ett djupt minne av honom inom oss. Det är ett minne som vi alla har, även människor som aldrig hört talas om eller fått någon undervisning om Gud. Men alla människor ställer sig frågan: vem är jag, var kommer jag ifrån och vart är jag på väg. Det är väl detta som skiljer oss från djuren; att vi ställer sådana existentiella frågor. Utan Gud känner vi på oss att det är något i livet som saknas, även om vi till synes har allt. Vi bär på ett minne från det förlorade paradiset.

Problemet för oss är att vi inte kan närma oss Gud av oss själva. Vi kan inte heller förstå Gud, han som är över alla mänskliga begrepp. Risken är också stor att vi börjar tänka att det inte finns någon Gud, eftersom vi inte kan se honom. Gud bor i ett ljus som ingen kan närma sig.

Vi kan alltså inte närma oss Gud, men han kan närma sig oss. Visserligen måste han först skärma av sitt ljus, men i Jesus Kristus kom Gud till oss. Rubriken för denna söndag är ju uppenbarelsens ljus: som Symeon kallade barnet Jesus i sina armar: ”ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna” det vill säga alla folk. Det ljus som ingen kan se, som är så intensivt att det är dödligt för oss, det har nu kommit till oss. Symeon fick hålla det i sina armar. Guds ljus är dolt i Jesus kropp.

För det var nog inget uppseendeväckande med Jesusbarnet den där dagen. Till det yttre kunde man inte se någon skillnad på deras barn och andras. Men i det vanliga ryms något ovanligt. Symeon ser något som andra inte ser. Han ser med trons ögon.

Men vad är det då för märkligt med Symeon? Vad skiljer honom från alla de andra som förmodligen inte gav det lilla barnet någon större uppmärksamhet?

De flesta av Symeons landsmän hade kvar vördnaden för templet och gudstjänsten där, men de hade glömt Guds löften. Det hoppades inte längre. De hade resignerat och slutat tro att Guds Messias skulle komma. Men inte Symeon, han som väntade på Israels tröst. Han hade inte slutat hoppas.

Att minnas är att hoppas. Men då talar jag alltså inte om det minnet som finns lagrat i hjärnbarken och som bleknar med åren. Nej, jag talar om vårt kollektiva minne av Gud som finns inpräntat i oss. Det minne som vi alla bär på men som ändå kan vara mer eller mindre levande. Och hos Symeon var det i allra högsta grad levande.

Det vanliga minnet handlar om dåtid, vi minns det som har hänt, det som ligger bakom oss. Men det kollektiva minnet handlar om framtiden: vi hoppas på det som kommer att ske, på Guds löfte som ligger framför oss.

Hur är det med ditt minne av Gud? Är det levande? Eller finns det så djupt under en massa lager att du inte märker av det. Symeon var en gammal man. Ingen hade klandrat honom om han hade slutat hoppas, om han hade gett upp. Men han gjorde inte det, han är ett bevis på att det aldrig är försent att hoppas. Det finns inget bäst före datum.

Symeon gav sitt minne näring, han lät livet och gudstjänsterna i templet ständigt påminna honom om Guds löften. Därför kunde han också se, det som andra inte såg.

Kanske CG Jung var något på spåren när han kom med sin teori om arketyper. Vi bär på ett kollektivt minne, inplanterad i oss av Gud själv. Glöm inte detta.

När du går till kyrkan, firar mässa, följer med i kyrkoåret och lyssnar till bibelns berättelser, då håller du detta minne vid liv och det kollektiva minnet blir även ditt personliga minne. Du håller ditt hopp vid liv och du får med Symeon se det som andra inte såg: Guds frälsning, uppenbarelsens ljus.